

A HALKIRÁLY

Tatusnak

nem volt szakála a halkirálynak
néha cingár karú fiú, máskor öregember:
mocsaras fogaival kirágta magát az időből,
szerette nézni, ahogy telik
a homokból, amit felköhögött, órát készített,
lakása falait belepte a finom szemek szöszölése

tengert sosem láthatott,
mind a bőre alatt volt,
a rengeteg víztől olykor megszédült,
tudni lehetett, fejében dagály van,
akkorára nőtt a víz szintje,
épp csak teteje látszik ki józan eszének,
de ha kérdeztem, szélcsendet hazudott, hogy sehol egy lélek,
mint makacs gyerek, levetette magát székről, ágyról, asztról,
és elaludt a padló vad ringásában

vén bolondot játszott olykor, trónfosztott uralkodót,
hagyta, saját vizei törjenek árbócot,
mikor konyhában kavarom a szemcsés levest,
én vagyok a kapitány, parancsaimra hallgat,
de belső tengere engesztelhetetlen,
minden vihar, mintha az utolsó lenne

finom szemek között várom az apályt,
szeretném, ha mindent felszárítana a nap
de csak sós levegő van és hideg szél

MÁNIA

ma felhívtalak,
és a telefon visszajátszott egy régi beszélgetést
lehet, hogy lehallgatnak,
nem kellene beszélnem egyáltalán,
bár, hogy meghaltál, nem az én hibám
gyereklépteivel követ a mánia,
hallja a hangod, egyre nagyobbra nő,
míg egy egész várossá változik,
benne ugyanannyira lehetetlen tájékozódni, mint célt téveszteni

nem tudom, ki az igazi halott
az összes utcán szétfolyt a neurózis,
rászáradt a betonra, azért nem hasonlít másra
ez a sok lenyomat, csak agyam barázdáira

lehallgatják a gondolataim
pedig elhitték, hogy elhiszem:
én voltam, aki ugrott, te csak elindulni segítettél
mégis helyettem értél földet,
én meg ott maradtam a levegőben lógva,
egy tátongó város fölött